

บทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจที่มีต่อความเข้าใจ เรื่องของนักเรียน ที่พูดภาษาแม่ต่างกันตลอดจนกิริยาร่วม (Interaction) ระหว่างตัวแปรทั้งสอง

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษาว่าวิธีอ่านโดยวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจ วิธีใดทำให้นักเรียน เข้าใจเรื่องได้ดีกว่ากัน
2. เพื่อศึกษานักเรียนกลุ่มที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่กับนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่น เป็นภาษาแม่ นักเรียนกลุ่มใดจะเข้าใจเรื่องได้ดีกว่ากัน
3. เพื่อศึกษาว่าวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจ จะส่งผลต่อความเข้าใจ เรื่องที่อ่าน แตกต่างกันที่ระดับภาษาแม่หรือไม่ หรือมีกิริยาร่วมระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่านหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนจะเข้าใจเรื่องที่อ่านจากการอ่านโดยวิธีอ่านออกเสียง และวิธีอ่านในใจได้แตกต่างกัน
2. ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ จะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้แตกต่างกัน
3. ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้ โดยวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจแล้ว วิธีอ่านทั้ง 2 วิธีนี้จะส่ง

ผลต่อความเข้าใจในการอ่าน เรื่องแตกต่างกันออกไปตามระดับของภาษาแม่ หรือมีกิจกรรม
ระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่าน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2532 ที่พูด
ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ จากโรงเรียนประถมศึกษาใน
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 8 โรงเรียน รวม 128 คน

แบบแผนทางสถิติ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิเคราะห์ทางสถิติแบบกำหนดสององค์ประกอบกลุ่มสมบูรณ์
2x2 (ภาษาแม่ x วิธีอ่าน)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นิทานสำหรับให้นักเรียนอ่าน 1 เรื่อง
2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน
3. กระดาษคำตอบปรนัยแบบเลือกตอบ
4. นาฬิกาจับเวลา
5. ดินสอ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการทดลอง

1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองซึ่งประกอบด้วยเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน
1 เรื่อง คือ นิทานเรื่อง ภรรยาช่างตัดผม แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน กระดาษคำตอบ
ปรนัยแบบเลือกตอบ นาฬิกาจับเวลา และดินสอ

- 1.2 เตรียมห้องทดลอง ผู้วิจัยเลือกใช้ห้องใดห้องหนึ่งที่ว่างและปราศจากเสียง

รบกวน มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้สะดวก และมีโต๊ะ เก้าอี้ สำหรับผู้เข้ารับการทดลอง

1.3 เตรียมนักเรียนที่จะเข้ารับการทดลอง โดยให้นักเรียนเข้ารับการทดลอง
ครั้งละ 1 คน

2. ชั้นทดลอง

2.1 ชี้แจงวิธีการทดลอง

2.2 ให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง ภรรยาช่างตัดผม โดยนักเรียนแต่ละคนจะอ่าน
เรื่องที่ได้รับตามกลุ่มทดลองที่จัดไว้ หลังจากอ่านเรื่องจบ ก็ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความ
เข้าใจในการอ่าน โดยให้เวลาในการทำแบบทดสอบ 25 นาที

3. การให้คะแนน

ให้ 1 คะแนนเมื่อทำข้อสอบถูกแต่ละข้อ ให้ 0 คะแนนเมื่อทำข้อสอบผิดหรือ
ไม่ได้ทำ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ มีขนิมเลขคณิต (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และความแปรปรวน (SD^2) ของคะแนนความเข้าใจในการอ่านที่วัดได้จากกลุ่มต่าง ๆ
2. การวิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนโดยวิธีการของฮาร์ทลีย์ (Hartley)
3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบกำหนดสององค์ประกอบสุ่มสมบูรณ์ 2×2 (ภาษาแม่ \times วิธีอ่าน)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามสมมติฐาน สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

อ่านเรื่องโดยวิธีอ่านออกเสียงได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าอ่านเรื่องโดยวิธีอ่านในใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ไม่มีกิจกรรมระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่าน

อภิปรายผล

จุดประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ ก็เพื่อศึกษาผลของวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจ ที่มีต่อความเข้าใจเรื่องของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน ตลอดจนกิจกรรมระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่าน โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบจำนวน 3 สมมติฐาน ซึ่งผู้วิจัยจะได้อภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 3 ข้อ โดยลำดับดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนจะเข้าใจเรื่องที่อ่านโดยวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจได้แตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลทีปรากฎในตาราง 4 พบว่า มีดัชนีเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติพบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมมติฐานจึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล นั่นคือ นักเรียนสองกลุ่มนี้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้แตกต่างกัน โดยนักเรียนกลุ่มที่อ่านโดยวิธีอ่านออกเสียง เข้าใจเรื่องได้ดีกว่าวิธีอ่านในใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการทดลองครั้งนี้สอดคล้องกับผลการทดลองของ โรสเวล (Rowell, 1976) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านในเรื่องที่ให้อ่านโดยวิธีอ่านออกเสียงและอ่านในใจกับนักเรียนเกรด 3 และเกรด 5 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านโดยวิธีอ่านออกเสียงสูงกว่าอ่านในใจ นอกจากนี้ อัลเบิร์ต (Albert, 1986) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการฟังเพื่อความเข้าใจ การอ่านเพื่อความเข้าใจ กับนักเรียนเกรด 2, 4, 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเกรด 2, 4, 6 มีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีถ้าให้อ่านออกเสียง

จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนกลุ่มที่อ่านเรื่องโดยวิธีอ่านออกเสียง มีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องโดยวิธีอ่านในใจนั้น อาจเป็นเพราะการอ่านออกเสียงนั้น เมื่อสายตารับภาพของตัวอักษรแล้วจะส่งผลไปแปลความหมายที่สมอง จากนั้นสมองจึงส่งไปยังอวัยวะที่เปล่งเสียง ให้เปล่งเสียงออกมา (ประเทิน มหาจันทร์, 2523 : 1) โดยเฉพาะนักเรียนในระดับประถมศึกษาชั้น การอ่านออกเสียงจะทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับตัวอักษร และสะดวกในการที่จะทำความเข้าใจตามเสียงที่ตนเองได้ฟังอีกครั้งหนึ่ง นอกจากนี้ตามหลักการรับรู้ถือว่า การที่บุคคลใช้ประสาทสัมผัสการรับรู้หลาย ๆ ทางในสิ่งใด ย่อมทำให้บุคคลเกิดการรับรู้และเข้าใจสิ่งนั้นได้ดีกว่าการรับรู้ โดยใช้ประสาทสัมผัสทางใดทางหนึ่งเพียงอย่างเดียว สำหรับการอ่านออกเสียงนั้น นักเรียนใช้ทั้งประสาทตาและหูในการรับรู้ แต่การอ่านในใจนั้นนักเรียนใช้แต่ประสาทตาเพียงอย่างเดียว ดังนั้นนักเรียนที่อ่านออกเสียงจึงมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีกว่าการอ่านในใจ

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่จะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้แตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4 พบว่า มีชนิดและชนิดของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่แตกต่างกัน และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติพบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สมมติฐานจึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล นั่นคือ นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่เข้าใจเรื่องได้ดีกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ผลการทดลองครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มาเรียม นิลพันธุ์ (2529) รัตนา ศิริพานิช (2507) อัมพร นิสัยจรรย์คุณ (2529) เลอาซา (Laosa, 1975) และแมคริตและการ์เซีย (Madrid and Garcia, 1981) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่หรือนักเรียนที่พูดภาษาที่หนึ่งเป็นภาษาแม่ มีความเข้าใจเรื่องที่อ่านดีกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นหรือนักเรียนที่พูดภาษาที่หนึ่งอยู่ที่บ้าน และเข้าเรียนในโรงเรียนพูดอีกภาษาหนึ่ง

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่มีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ อาจเป็นเพราะในการอ่านนั้นทุกภาษาจะมีศัพท์โครงสร้างทางไวยากรณ์และการออกเสียงตามแบบของแต่ละภาษา เมื่อเด็กต้องเรียนสองภาษาพร้อมกันจะทำให้เกิดการรบกวนทำให้เด็กเรียนภาษาที่สองได้ยาก (Hurlock, 1964 : 243-244) และการเรียนรู้ภาษาหนึ่งจนคิดเป็นนิสัยแล้ว นิสัยนั้นจะเข้าไปมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ ทำให้เกิดความสับสน เนื่องจากนำไวยากรณ์ของภาษาแรกมาใช้กับภาษาใหม่ ๆ ซึ่งอาจมีผลต่อภาษาใหม่ (สุทธิณี สุขตระกูล, 2526 : 6) สำหรับการวิจัยครั้งนี้ก็สนับสนุนข้อความที่กล่าวมาข้างต้น นั่นคือ นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ คือพูดภาษาไทยเพียงภาษาเดียวทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ไม่มีการรบกวนจากภาษาที่สอง ซึ่งต่างกับนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ที่จะต้องมาเรียนภาษาใหม่ซึ่งเป็นภาษาที่สองที่โรงเรียน ซึ่งต่างจากภาษาที่พูดที่บ้าน จึงทำให้เกิดการรบกวนระหว่างภาษาแรกกับภาษาใหม่ จึงทำให้ยากในการทำความเข้าใจกับภาษาใหม่ เมื่อผู้วิจัยนำตัวแปรนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกันมาศึกษาร่วมกัน ผลจึงปรากฏว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้โดยวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจแล้ว วิธีอ่านทั้งสองวิธีนี้จะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านเรื่องแตกต่างกันออกไปตามระดับของภาษาแม่ หรือมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่าน ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในตาราง 4 พบว่า ปฏิสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่าน แสดงว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ มีความเข้าใจเรื่องไปในทำนองเดียวกันทั้งในวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจ หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า วิธีอ่านและภาษาแม่ของนักเรียนไม่ขึ้นแก่กันและกัน ดังนั้นสมมติฐานข้อนี้จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การที่สมมติฐานข้อที่ 3 ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน มีความเข้าใจเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน สำหรับในการอ่านเรื่องโดยวิธีอ่าน

ออกเสียงและวิธีอ่านในใจนั้น ทั้งนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ต่างก็มีความเข้าใจเรื่องทีอ่านโดยวิธีอ่านออกเสียงดีกว่าวิธีอ่านในใจ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอน

1.1 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า วิธีอ่านออกเสียงทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่าวิธีอ่านในใจ ดังนั้นในการอ่านเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา ครูหรือผู้สอนควรให้นักเรียนอ่านเรื่องโดยวิธีอ่านออกเสียง โดยการให้เด็กอ่านเรื่องโดยวิธีอ่านออกเสียงต่อกันคนละวรรคจนจบเรื่อง นอกจากทำให้เด็กเกิดความเข้าใจแล้ว ยังเป็นการสร้างความสนใจแก่เด็กอีกด้วย

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่เข้าใจเรื่อง ได้ดีกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ ดังนั้นในการเรียนการสอน ครูจึงควรคำนึงถึงเรื่องนี้ด้วย โดยการให้ความสนใจกับนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นให้มากกว่าปกติ โดยให้มีเวลาในการอ่านให้มากขึ้น โดยการจัดทำเอกสารในการอ่านหรือให้มีการเสริมแรงหรือสิ่งอื่น ๆ ที่ช่วยเสริมทักษะการอ่านให้เป็นที่สนใจและง่ายสำหรับนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับนักวิชาการและนักการศึกษา

เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่อ่านเรื่องโดยวิธีอ่านออกเสียงมีความเข้าใจเรื่องทีอ่านดีกว่านักเรียนที่อ่านเรื่องโดยวิธีอ่านในใจ ดังนั้นในการเรียนการสอนจึงควรมีการส่งเสริมให้อ่านออกเสียงเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจเรื่องทีอ่านได้ดียิ่งขึ้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนแต่ละระดับชั้นในระดับประถมศึกษา

3.2 ควรศึกษาผลของวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจที่มีต่อความเข้าใจเรื่องของผู้เรียนที่มีเพศแตกต่างกัน

3.3 ควรศึกษาเรื่องวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านกับตัวแปรตามอื่น ๆ ฐบ้าง เช่น ความจำ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นต้น